

ABCD Walter je nastínění charakteru, fragment textu, část nově vznikající knihy. Plánované vydání začátek roku 2015.

ABCD Walter is a character outline, a textual fragment, part of a new book in progress. Publication date: beginning of 2015.

Aleš Čermák, Ausdruck Books, 2013

A-B 20

ABCD WALTER

A

01

potvrzení: Antropologicky vzato lze tvrdit, že jsou v ústním kontaktu s cizími lidmi méně zdráhaví, než kterýkoliv jiný domorodý kmen.

Nemají o sobě jasnou představu.

Nemají ani nikterak jasnou představu, jakou pozici ve společnosti zaujímají.

Nevědí, co se od nich přesně očekává, ani co mohou od společnosti očekávat oni.

Nevědí, kam až mohou zajít, jakou kariéru si mohou dovolit, kolik autority jim náleží a kolik poslušnosti ze strany druhých mohou vyžadovat.

Nevědí, kolik svobody v rozhodování si mohou dopřát, a nevědí ani, kdo stojí pod nimi a kdo je o kolik převyšuje.

potvrzení: Jsme stále jednou nohou na odchodu a společně s dalšími, kteří, se stávají více či méně přebyteční, ztrácíme vlastní rovnováhu.

Celou dobu žijeme v bludu. Hladina je stále zvltněná. Pro ty z nás, co procitli, to je pěkná otrava, zvlášť pokud zjistíte, že jste pro něco takového vůbec nebyli stvořeni.

Udržují je ve stálém očekávání vysněného vzestupu, podporují jejich dynamičnost, ponoukají je k soutěžení s jím podobnými, vyzývají je k tomu, aby vynikli, aby se stále překonávali. Zároveň ale pečlivě dohlíží na to, aby zůstali tam, kde jsou – na svém místě –, a nikterak nevybočili z řady. Pokud vyniknou příliš, opět je zatlačí zpět tam, kam patří. Mají vlastní zvyky a konvence – vlastní životní styl.

potvrzení: Dříve jste tvořili specifický svět, ale ty časy jsou už nenávratně ztraceny. Vaše půda byla dlouho nikým neobývaná. Vaše postavení bylo specifické.

Musíte se umět znovu vcítit do jejich pocitů.
Musíte jim umět naslouchat.
Musíte se umět nadchnout.
Musíme se znovu učit vcítit se do cizích pocitů.
Musíme jim umět naslouchat.

02

Náš postoj představuje věčný útok na status quo, boj za nalezení nového způsobu života. Jak má člověk uprostřed toho řevu vůbec přemýšlet?

V současném světě je přechodný zmatek. Společnost se pomalu rozkládá. Jedna strana se necítí být ničím vázána a druhá strana se zase cítí být stále více zbytečnější.

B

Začalo to před třemi měsíci v létě. Walter se upřeně zadíval do hrnku s vodou a poprvé se uviděl v pravém světle. Na dně hrnku byla průsvitná hladina bez oblaků.

Nehodlám popírat své slabiny, ale každý dobře ví, jaké nástrahy sebou přináší život. Vycházím z pocitu, jak na mě působí okolní svět, snažil jsem se mu přizpůsobit, celý život jsem byl bázlivý a konformní člověk.

Konformita se mi stala nevyšší cností.

Příští rok oslavím šedesátku. Netuším, kolik času mi ještě zbývá. Možná dalších deset let, možná už jen pár týdnů. Pokud tedy zůstanu naživu – nezbývá nic jiného, než vymyslet způsob, jak znovu začít žít, ale pokud mám zemřít, nemůžu jen tak sedět a čekat, až to přijde.

„Zničili mi všechny iluze o tom, že moje práce byla mým domovem, že ostatní zaměstnanci byli jako moje rodina, že nadřízení mi byli dobrými a věrnými přáteli.“

Hledal – všechna místa byla obsazená, začal ztrácet motivaci. Příliš dlouhá pracovní doba, nízká mzda, ohrožení života a minimální pohyb. Dočasné řešení se tak stalo noční můrou. Dočasné řešení se stávalo trvalým. Důvěra opadávala, vytrácela se, zatímco se otevíraly nové dveře...

03

... nové prostory – zmařených životních ambicí.

Hladce plynoucí život, v němž se jeví cokoli skutečného čím dál tím složitější.

Z uhrančivého zarputilého výrazu se stalo vděčné téma pro vtipkování. Obhajoval se před ostatními a nakonec i sám před sebou. Ve výsledku důmyslně dohlížel na to, aby zůstal tam, kde je, aby svoje stanoviska neměnil. Důsledně dodržovat zvyky.

V noci podléhal zlé předtuše, vracel se k různým etapám svého života, který končil nepříteli šťastně.

Byt, v němž bydlel, měl nízký strop. V létě zde panovalo neskutečné horko. Chodil ven. Procházel se bez hlubšího smyslu – vždy v noci, když nemohl spát. Každé další rozhodnutí určovala náhoda. Šoural se, ploužil, mluvil si pro sebe nahlas i šeptal, aniž by si to uvědomoval, opakoval dokola stále stejná slova.

„Až tam dorazíš – rozumíš – tak půjdeš zase jinam – jednoduché.“

Usnout dokázal většinou až těsně před svítáním.

potvrzení: Chůze – je ve své podstatě prostředkem lokomoce. Díky

evoluci se stala součástí základní psychofyzické hygieny, stejně jako spánek.

Nepoflakuješ se?
Nevyhýbáš se?

Kličkuješ!

... ale do toho nemáš co mluvit... jsi hříčkou bez vlastní vůle – jediný důvod, proč jsi tam, kde jsi, je... abys posloužil rozmarům druhých.

Ne, v tom je rozdíl!

V tom případě se tady ztrácí ten prvek otročiny, což může být podstatné.

Předčasné vyčerpání, nuda, věčné hledání, dotazování se, všechno bez jakéhokoli viditelného výsledku.
Disponuji pouze určitými prostředky – možná proto bývám často nespojený.

04

Ale o to přeci jde!

Zaplat!

Za všechno.

Blaho – blaho bez práce, okamžik bezprostředního štěstí si musíš za něco koupit!

A o to jde.

„Nedělám to, abych změnil společnost, ve které žiji, jde mi především o to poznat lidi podobně smýšlející.“

Zotročení, slovo vymykající se z představy o ideální přestavbě života.

Nositel jména „Walter“ = život, který neprožil, život, který patřil někomu jinému a on ho přijal.

Walter vlastně neexistuje!

potvrzení: Pokud se rozhodnete, nebojte se otevřít ústa a mluvit.

Už pro vás nemůžu nic udělat. Strídavě se smál a plakal. Jeho sny se jevily jako falešná záminka pro nečinnost...

—

Walter žil v době, která umožnila masový návrat doktrín, jež postupně od 19. století upadaly v zapomnění.
Obecné tvrzení, že volný trh a lidská svoboda jsou koneckonců totéž...
Veškeré naděje a sny budou obětovány ve prospěch intenzivního hromadění prožitků.

Ideologie touhy v době nekonečného vrstvení veřejné i soukromé byrokracie byla zodpovědná za administrativní systém fungující v téměř celoplanetárním měřítku.

V dobách, kdy nemohl množstvím nahromaděných myšlenek spát, přemýšlel,

05

kam jinam se odstěhovat.

„Nevidím důvod, proč být loajální k instituci, která je tak málo loajální vůči nám.“

... ale v šedesáti letech znovu začínat žít...

Opět se vrátil na zem.

potvrzení: Do jaké míry může tato část společnosti prosazovat své vlastní zájmy a naopak v jaké míře je pouze poslušným aparátem, který je plně k dispozici skutečným držitelům moci?

Existuje ještě schopnost vyvinout vlastní kulturu a dál rozvíjet své vlastní hodnoty? Vystupňovaná situace a celková beznaděj zahubily zbylé touhy cokoliv se snažit měnit.

Tohle období popsal jako nejradostnější...
... ale zároveň jako nejhorší ve svém životě.

Cítil se stále slabý, nebral na nic ohledy, měl nezvykle velké obavy.

Zároveň však tušil, že pokud neudělá něco právě teď, bude jednou provždy ztracen.

potvrzení: Zdá se, že existuje volba mezi jednou možností, která člověka nutí uvažovat, že žít lze jen jediným způsobem...
... a druhou, která v naději říká, že chcete-li žít v lepších a snesitelnějších podmínkách, nezbyde nic jiného než se znovu odkázat k první možnosti.

Nenapadalo ho nic.

Netrvalo dlouho a opět se začal zaobírat vlastními myšlenkami, což v jeho případě nikdy nevěštilo nic dobrého. Aby se toho pocitu zbavil, procházel místnostmi a bral do ruky všechno, co mu připomínalo nějakou konkrétní událost z vlastní minulosti.

potvrzení: Jedna věc se děje ve vězení zcela automaticky, začnete chodit sem a tam.

06

Chodil sem a tam.

Dělal osmičky jako pomatená včela.

Kvůli tomu chodí lidé předčasně do důchodu?

Sotva se někdo dostane do takového věku. Stává se kolekcí věcí minulých...

On není jako většina těch, kteří si bojí věci přiznat.

Pár věcí v životě se mu nepovedlo, to je pravda.

Slovo „bývalý“ je mu hodně blízko, lepí se na něj a stále ho pronásleduje.

Bývalý prodavač, bývalý pošťák, automechanik, bývalý účetní, bývalý vedoucí, bývalý, bývalý, bývalý, bývalý...

O svojí minulosti přemýšlí víc, než je zdrávo. Vyčítá si všechno co se mu nepovedlo.

Člověk, který žije tak dlouho, má tendenci se domnívat, že všechno ví, že ho nic nemůže překvapit. Nic ho nemůže vyvést z míry, nic ho nemůže šokovat.

Teď už si je jistý... nejedná se pouze o dočasný stav. Uvědomuje si, kde se nachází...

Je-li opravdu tam, kde si myslí, že je, uprostřed nekonečného a bezedného davu sobě si podobných, tak ideální způsob, jak přežít, může být – splývání. Řečeno jednoduše, splynout s davem. Podobná zjištění ho očividně přivedla na jemu dosud neznámé myšlenky.

potvrzení: Nový pocit, zdánlivá uvolněnost a nezávaznost může být také velkou iluzí.

Podle výrazu jeho tváře je dost pravděpodobné, že už nikdy nebude chtít mluvit.

Nikdy nebude chtít mluvit a nikdy se nebude chtít smát.

Nejistota se stala základem každého rozhodování. Později si uvědomoval, že se vždy potýkal s pocitem důmyslně vystavěným generací předků.

potvrzení: Příběh se začne skládat ne podle toho, jak ho pojmenovávají oni. Příběh se začne skládat podle toho, jak ho budeme pojmenovávat my.

V překladu tato věta znamená: *Pokud se Walter potýká s nedostatkem jistoty, která se opírala o celé generace předků, je zcela jasné, že převládá snaha z člověka vymazat jeho unitární orientaci, a jeho přirozený chod by se měl ideálně přizpůsobit „tempu“, jehož je součástí.*

07

Walterův životní rytmus je plně automatizovaný, shoduje se s rytmem druhých, jeho pohyby jsou uvolněné, veškerá fantazie je podřízena dennímu snění o nezaměnitelnosti, jedinečnosti a autentičnosti.

potvrzení: Od počátku převládá nejednoznačné postavení. Příběh se stane snem jen pro ty, kteří by se rádi povznesli nad úroveň těch druhých.

Jak přežít v prostředí, do kterého vstupujeme vůbec poprvé?

C

Pokaždé, když jsem si sedl, na chvíli zavřel oči, jen tak nechal mysl bloudit... Před očima se mi formovaly bytosti, jejichž jednání nevycházelo z vlastního přesvědčení. Nevycházelo z nich samotných. Soupis jejich charakterových vlastností trpěl stejnou vadou. Byly stále krystaličtější. Přestože je jejich hlas slyšet, ve skutečnosti jim nepatří.

Ozvěny osamocených hlasů.

Bytosti opouštějící vlastní domovy.

Pomáhal jsem si tím, že jsem si místo slov vytvářel věty v domněnání, že příběhy složené z takových vět by mi mohli usnadnit si věci představit a pojmenovat.

D

08

Není snad tohle charakteristické pro sny? Že všechno vypadá pravdivější? Takhle funguje lidské myšlení...

Je třeba věřit, že člověk důvěřuje svým snům.

A co když jsem ve skutečnosti ztratil paměť?!

Je možné, že už se to stalo? Že lidé ztratili v šoku paměť a už si nikdy nedokázali vzpomenout na nic ze své minulosti?

Walter

Nemluvíli jsme ostatně o věcech, které se mi zdály před chvílí?

Neomílám stále dokola obsah svých snů?

Nic si nepamatuji, a tak najednou považuji sen za skutečnost.

ABCD WALTER

A

01

a confirmation: Anthropologically speaking, one may argue that they are less hesitating during oral contact with strangers than any other native tribe.

They do not have a clear vision of themselves.

Their notion of their position within society is not any clearer.

They do not know what is expected of them exactly, or what they might expect from society.

They do not know the extents to which they can go, what career they can afford, how much authority belongs to them, and how much obedience they can demand of others.

They do not know how much freedom of choice they can grant themselves, and they do not even know who is below them and who dwarfs them and how much.

a confirmation: We are always on the leave and together with others, who, are becoming more or less redundant, we lose our own stability.

This whole time we have been deluded. The free surface is wavy still. For those of us who have awoken this is rather annoying, especially if you find out that you were not at all made for it.

They keep them in constant expectation of their dreamed-up ascension, they support their dynamics, they encourage them to compete against their equals, they challenge them to excel, to always push their own boundaries. At the same time, however, they are careful to make sure they stay where they are – in their place – and that they do not stand out. Should they stand out too much, they are pushed back to where they belong. They have their own customs and conventions – their own lifestyle.

a confirmation: In the past you were creating a specific world, but those times have been lost irretrievably. For a long time your soil was inhabited by noone. Your status was specific.

You must be able to feel their feelings again.

You must be able to listen to them.

You must be able to get enthused.

We must learn how to feel others' feelings again.

We must be able to listen to them.

Our standpoint embodies the eternal attack upon the status quo, the quest for a new way of life. How is one supposed to think in the middle of this uproar?

02

In today's world there is temporary havoc. Society is slowly falling

apart. One side of it does not feel it has any commitments, while the other side feels itself to be more and more useless.

B

It started three months ago, in the summer. Walter looked straight into a mug filled with water and for the first time saw himself for what he really was. On the bottom of the mug there was a cloudless transparent surface.

I do not intend to deny my weaknesses, but everyone knows what pitfalls life brings along.

I begin with a feeling of how the world around me affects me, I have tried to adapt to it, my whole life I have been a fearful and conforming man. Conformity became my highest virtue.

Next year I'll be celebrating my sixtieth. I have no idea how much time I have left. Perhaps another ten years, perhaps just a few more weeks. So if I do stay alive - there is no other way but to think of a way how to start living again, but if I am to die, I cannot just sit around waiting for it to come.

"They destroyed all my illusions of how my work was my home, how the other employees were like my family, how my superiors were my good and faithful friends."

He kept looking - all positions were taken, he began to lose motivation. Long working hours, low salary, life-threatening situations, minimal exercise. And so the temporary solution became a nightmare. The temporary solution was becoming permanent. The trust was fading away, it was vanishing, while new doors were opening...

...new spaces - of marred life ambitions.

A life running smoothly, one in which anything real appears to be more and more complex.

The evil, obstinate expression became a popular subject of jokes. He defended himself against others and then even against himself. At the end he ingeniously saw to it that he stayed where he was, that his standpoints did not change. Rigorously he kept the customs.

03

At night he would give in to a bad presentiment; he looked back at different stages of his life that was not ending too well.

The ceiling of the apartment in which he was living was low. In the summer the heat was unbearable. He would go out. He took walks without deeper meanings - always at night, when he could not sleep. Every new decision was made by chance. He crept, he doddered, he talked out loud to himself or he whispered without realizing it, he repeated the same words all over again.

"When you get there - you understand - then you'll go to some other place - easy."

He could only fall asleep shortly before dawn.

a confirmation: Walking - is in its essence a means of locomotion. Thanks to evolution it has become the basis of psychophysical hygiene, same as sleep.

Aren't you goofing off?
Aren't you avoiding?

You're zigzagging!

... but you don't have a say in this.
... you are a joke with no will of its own - the only reason why you are where you are, is...
...to serve the whimsies of others.

No, there is a difference!

In that case we're losing the element of slavery here, which might be substantial.

Premature exhaustion, boredom, eternal searching, inquiring, all with no visible result whatsoever.
I only dispose of given means - maybe that is why I am often not connected.

But that's what it's about!
Pay!
For everything.

Bliss - bliss without labour, a moment of instant happiness you have to buy with a little something!

And that's what it's about.

"I am not doing it in order to change the society I live in, most importantly I want to meet people who think alike!"

Enslavement, a word deviating from the image of the ideal rebuilding of life.

The bearer of the name "Walter" = a life he did not live, a life that had belonged to someone else and that he had accepted.

In fact Walter does not exist!

a confirmation: Should you decide for it, do not be afraid to open your mouth and speak.

I can't do anything else for you now. He laughed and cried by turns. His dreams appeared like a false excuse for idleness...

-

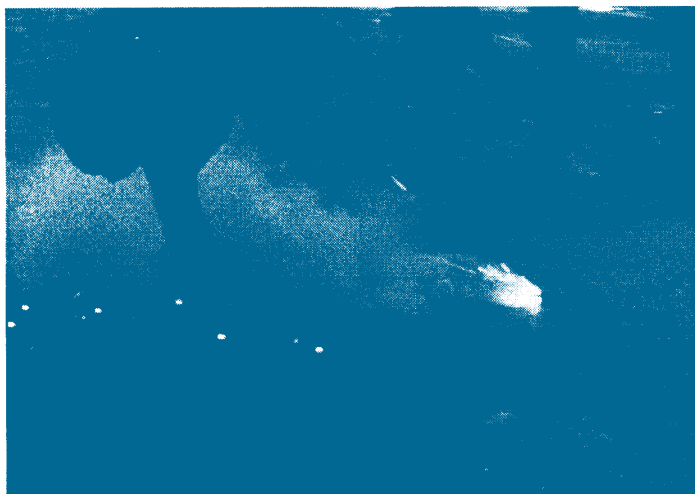
Walter lived in a time which enabled a mass return of doctrines that had been gradually falling into oblivion ever since the 19th century.

The general assertion that free market and human freedom were basically the same thing...

All hopes and dreams will be sacrificed for the benefit of an intense hoarding of experiences.

The ideology of desire in a time of infinite layering of public and private bureaucracy was responsible for the administrative system which worked almost on a planetary scale.

At times when he could not sleep for the amount of heaped thoughts, he thought of where else to move.

"I see no reason why we should be loyal to an institution that is not very loyal to us."

... but at sixty he was beginning to live again...

Again he came back to earth.

a confirmation: To what extent can this part of society further

its own interests and contrarily, to what extent is it merely an obedient apparatus, one that is fully commanded by the real powerholders?

05

Does the ability to develop one's own culture and to foster one's very own values still exist?

The escalated situation and the general hopelessness consumed the remaining desires to make any changes.

He described this period as the happiest...

...but at the same time as the worst in his life.

He felt weak all the time, he had no regards for anything, his worries were unusually grave.

At the same time he sensed, however, that if he did not do something that very moment, he would be lost forever.

a confirmation: It seems like there is a choice between an option which makes one think there is only one way of life...

...and another option, which says full of hope that if you want to live in better, more bearable conditions, you can do nothing but go back to the first option.

He could think of nothing.

It was not too long before he had started to absorb himself in his own thoughts again, which was never a good sign. In order to get rid of that feeling he walked from one room to another, taking into his hand anything that reminded him of a particular event from his own past.

a confirmation: A thing that happens automatically in prison is that you start to walk about.

He walked about.

He moved in figure-eights like a confused honeybee.

Is this why people retire prematurely?

Hardly anyone will live to be this age. It is becoming a collection of things past...

He is not like most of those who are afraid to admit things to themselves.

He did mess up a few things in his life.

The word "former" hits home for him, it sticks to him and follows him at all times.

A former shop assistant, a former postman, an automechanic, a former accountant, a former head, former, former, former...

He thinks about his past way too much. He blames himself for all the things he messed up. A person who lives this long is inclined to believe that he knows everything, that nothing can surprise him. Nothing can shake him, nothing can shock him.

06

Now he is certain...
...this is not just a temporary state.
He realizes where he is...

If he is really where he thinks he is, in the middle of a neverending bottomless crowd of people who all look alike, then the ideal way of surviving may be – blending in. Simply put, to blend in the crowd. Similar discoveries evidently gave rise to thoughts yet unknown to him.

a confirmation: A new feeling, apparent ease and tentativeness can also be a huge illusion.

Based on the expression on his face it is quite probable that he will never want to speak again.
He will never want to speak and he will never want to laugh.
Insecurity became the basis for every decision making. Later he came to realize that he had always fought a feeling which was ingeniously constructed by a generation of ancestors.

a confirmation: The story will be constructed not according to how they name it. The story will be constructed according to how we name it. In translation this sentence means: *If Walter is fighting his lack of security that was based on whole generations of ancestors, it is crystal clear that the prevailing tendency is to erase a person's inner orientation and that his natural walk should ideally conform to the "tempo," of which he is a part.*

Walter's life rhythm is fully automated, corresponding to the rhythm of others, his movements are relaxed, all fantasy conforms to daydreaming about non-interchangeability, uniqueness and authenticity.

a confirmation: From the beginning an ambiguous status prevails. The story will only become a dream for those who would like to surpass the levels of the others.

How do we survive in an environment we have entered for the very first time?

C

07

Every time I sat down and closed my eyes for a minute, I just let my mind wander... Beings appeared before my eyes whose behaviour did not

stem from their own persuasion. It wasn't coming from them. The list of their character traits had the same defect. They were becoming more and more crystalline. Even though their voice can be heard it does not really belong to them.

Echoes of lone voices.

Beings leaving their own homes.

I helped myself by creating sentences instead of words, believing that the stories constructed from such sentences could make it easier for me to imagine and name things.

D

Isn't this characteristic of dreams? That everything appears more truthful?

This is how human thinking works...

It is necessary that a person trusts his dreams.

And what if I have in fact lost my memory?!

Is it possible that this has happened before? That people lost their memory under shock and they could no longer remember anything from their past?

Walter

After all, weren't we discussing the things I had dreamed a while ago?

Am I not just repeating the subject of my dreams?

I do not remember anything, and so I suddenly assume the dream to be the truth.